

Gánh xiếc

Có lần khi tôi còn là một thiếu niên, cha tôi và tôi đứng xếp hàng để mua vé vào xem xiếc. Cuối cùng chỉ còn một gia đình đứng sắp hàng giữa chúng tôi và quầy bán vé. Gia đình này đã gây cho tôi một ấn tượng sâu sắc. Gia đình đó có 8 đứa con, tất cả có lẽ đều dưới 12 tuổi. ta có thể nói là họ không có nhiều tiền. Quần áo của họ không phải thuộc loại đắt tiền, nhưng sạch sẽ. Bọn trẻ ngoan ngoãn, tất cả đều đứng xếp hàng phía sau bố mẹ chúng, từng hai đứa một, nắm tay nhau. Chúng nói một cách liếng thoắng về các chú hề, những con voi và những tiết mục khác mà chúng sẽ xem đêm đó. Người ta có thể có cảm giác là trước đó chúng chưa được đi xem xiếc bao giờ. Việc được đi xem xiếc có vẻ như là một nét nổi bật nhất trong cuộc đời trẻ thơ của chúng.

Người cha và người mẹ đứng ở đằng đầu lũ trẻ này trông hết sức hãnh diện. Người mẹ nắm tay chồng mình, ngược nhìn ông như muốn nói: "Anh là hiệp sĩ của em trong bộ áo giáp sáng loáng". Ông ấy mỉm cười và âm lòng với niềm tự hào, ông nhìn bà như muốn trả lời: "Em đã nói đúng".

Cô bán vé hỏi người cha muốn mua bao nhiêu vé. Ông hãnh diện trả lời: "Làm ơn bán cho tôi 8 vé trẻ em và 2 vé người lớn để tôi có thể đem cả gia đình vào xem xiếc".

Cô bán vé nói giá tiền.

Bà vợ rút bàn tay của mình ra khỏi bàn tay ông, đầu bà cúi xuống, môi người đàn ông này bắt đầu run run. Người cha nghiêng người hơi sát hơn vào quầy bán vé một chút và hỏi: "Cô nói bao nhiêu tiền?".

Cô bán vé nhắc lại giá tiền.

Người đàn ông này không có đủ tiền.

Ông phải quay lại để nói với 8 đứa con ông rằng ông không có đủ tiền để đưa chúng vào xem xiếc chẳng?

Nhìn thấy việc đang diễn ra, cha tôi rút tay vào túi quần của ông rút ra một tờ 20 đôla và đánh rơi tờ giấy bạc xuống đất. (Chúng tôi thật sự chẳng giàu có gì!) Cha tôi cúi xuống, nhặt tờ giấy bạc lên, vỗ vào vai người đàn ông và nói: "Xin lỗi ông, tờ giấy bạc này ở túi ông rơi ra."

Người đàn ông biết việc gì đang xảy ra. Ông ấy không xin của bố tôi nhưng chắc chắn là trân trọng sự giúp đỡ này trong một tình huống tuyệt vọng, đau lòng và bối rối. Ông ấy nhìn thẳng vào mắt cha tôi, nắm lấy tay cha tôi trong cả hai bàn tay của ông ấy, siết chặt vào tờ 20 đôla và môi ông run run cùng với lệ tuôn trào trên má, ông ấy nói: "cảm ơn, cảm ơn ông. Số tiền này thực sự rất có ý nghĩa đối với tôi và gia đình tôi"

Cha tôi cùng với tôi trở ra xe và lái xe về nhà. Đêm đó chúng tôi không vào xem xiếc, nhưng không phải chúng tôi không vào xem vì không có tiền.